

Sau Khi Thất Tình Tôi Đã Đi Xem Mắt

Sau khi thất tình tôi đã đi xe mắt, bữa tiệc tụ tập ăn uống, tôi uống hơi quá đà quá lời, gọi thẳng xếp là thẳng chồng ơi. Đồng nghiệp cười treo, muốn cưa xếp đến phát điên rồi à. Xếp lệnh mặt quát tôi, miệng mình còn không quả nổi, lại còn uống đến là lảm xinh tố lúa mạch. Trong khoảnh khắc im lặng ngẩn ngủ ấy, đối tác khó tính nhất ở bàn đối diện bỗng cười khẩy, cô ấy gọi tôi.

Anh nổi nóng gì chứ? Từ thời còn đi học, tôi đã bám theo Lục Bách Thần vào làm trong công ty của anh, làm trợ lý trợ lý cho anh. Tôi thích Lục Bách Thần, chuyện này chẳng ai là không biết. Một lần mang tài liệu tới, tôi nghe thấy bên trong có người treo, tiểu thư như Thời Thanh mà chịu hạ mình làm trợ lý cho cậu, cậu nở lòng sẽ điều à. Lục Bách Thần khẽ chạt một tiếng, cô ấy tự muốn đến, tôi biết làm sao đây trời ơi.

Người kia cười, cũng đúng, từ trước đến giờ cô ấy vẫn thích quấn lấy cậu, nhiều năm vậy rồi vẫn chưa thay đổi. Nhưng mà Lục này, cậu thật sự không định ở bên Thời Thanh Hà, cô ấy đúng là mơ cũng muốn ở bên cậu. Lần trước cô ấy bị gia đình sắp xếp xe mắt, tôi hôm đó cậu rủ bọn tôi đi uống rượu, tôi còn tưởng cậu để tâm cô ấy làm chứ.

Cô này vừa rút, Lục Bách Thần như đột nhiên nổi cáu, giọng lập tức lạnh đi, chỉ là một người bám dai như đĩa dính, tôi quan tâm gì chứ? Ngoài cửa, bàn tay tôi đang định gõ khẽ hạ xuống, rồi trực tiếp nắm lấy tay nắm, đẩy cửa bước vào. Người trong phòng vì sự xuất hiện bất ngờ của tôi mà giữ lại một giây, nhưng chỉ một giây thôi. Rất nhanh, họ lại cười cười như chưa hề có chuyện gì, trợ lý thời lại mang bữa sáng cho Lục Tổng Hà.

Bữa sáng tôi mang tới, ngày nào cũng đều đặn như vậy. Lục Bách Thần thậm chí không ngần đầu, như đã đoán trước tôi sẽ làm gì, chỉ hơi hưởng gạt cầm, đặt lên bàn. Nhưng tôi lại lắc đầu, tôi đặt tài liệu cùng lá đơn xin nghỉ việc lên bàn.

Không phải bữa sáng, là đơn xin nghỉ việc của tôi, mời Lục Bách Thần nhận cho. Mọi người đều sững sờ đến đờ người. Họ lập tức ủa lên, cui xuống nhìn rõ chữ trên lá đơn, rồi ngạc nhiên hỏi, không phải chứ? Thời Thanh, cậu nghiêm túc thật đó à? Lục Bách Thần cuối cùng cũng nhú mày ngẩn đầu.

Anh nhìn tôi, lại bay cho gì nữa, tôi đẩy tờ đơn từ trước về phía anh, tôi nghỉ việc. Bàn điện tử cũng gửi vào email em biết của anh rồi, nhớ kiểm tra kỹ và không dách việc đấy. Lục Bách Thần liếc qua lá đơn trên bàn, giọng có chút mất kiên nhẫn, chỉ vì hôm qua tôi bắt em làm thêm chút thôi à. Tôi lắc đầu, không phải, tôi chỉ là, không muốn làm nữa.

Gương mặt Lục Bách Thần cuối cùng cũng dần chầm xuống. Khi tôi xoay người định rời đi, anh gọi tôi lại. Thời Thanh, em mà đi bây giờ, sau này muốn quay lại bên tôi thì đừng mơ.

Giống như một lời đe dọa, lại giống như một cảnh cáo. Tôi không buồn quay đầu, câu con không được, không khí trong phòng lập tức lạnh bết. Khi tôi đẩy cửa đi ra, phía sau vang lên giọng nói giòn xết đầy rề rắt.

Anh Lục, cô ấy chỉ là tiểu thư tinh khí bùng lên thôi, anh đừng để bụng. Đúng đó, cô ấy thích anh đến thế, anh còn không biết sao. Biết đâu trở lại hối hận, lại làm âm đòi quay về.

Lục Bách Thần nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã đóng, khẽ bật cười lạnh. Ai thêm quản cô ta. Tôi vứt hết mấy thứ không dùng đến ở công ty, cuối cùng chẳng để lại thứ gì.

Nhìn chỗ ngồi trống trơn, tôi có chút buồn nhưng mà là buồn cười. Trong đầu lại hiện lên đoạn video ẩn danh tôi nhận được tối qua lúc đang bị giữ lại công ty làm thanh giờ. Trong căn phòng karaoke đèn mờ rực rỡ, Lục Bách Thần ôm ngang eo một người phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy, thơ ơ lắng nghe đám bạn bàn tán.

Thời thanh giờ vẫn ngoan ngoãn ở công ty anh Lục làm việc quần quật sao. Cậu tưởng sao, vẫn là anh Lục cao tay, một tiểu thư như vậy mà bao lâu nay chẳng thêm tham gia tụ tập của bọn mình. Đúng vậy, đeo bám Lục Bách Thần nhiều năm như thế, tôi một tiểu thư không phải là giàu mà là rất giàu lại chịu làm công nhân cho anh.

Chỉ cần anh mở miệng, tôi liền sẵn sàng làm thêm, tiếp khách, để đến mức sinh bệnh. Và cuối cùng chỉ đổi lại câu bông đùa của đám bạn anh, nhìn thế này, thời thanh đúng là người tận tụy nhất bên cạnh Lục Bách Thần. Anh thì chỉ nâng ly, lắc nhẹ, chẳng hề phủ nhận, thậm chí còn bật cười khẽ, nói gì thế.

Bên tôi chỉ có cô ta tận tụy thôi, lấy đầu ra nhất, tiếng cười rộ lên khắp phòng. Khoảnh khắc đó, tôi như bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân, lạnh buốt, nhưng cũng như vừa tỉnh mộng. Nhĩ ngời một chút, tôi lặng lẽ lấy điện thoại, tìm lại số của đối tượng xem mắt mà gia đình từng giới thiệu, nghe nói đó là người rất tốt.

Chỉ là trước đây tôi toàn tâm toàn ý với Lục Bách Thần nên vẫn chỉ hoãn chưa gặp, thậm chí còn muốn phá hỏng buổi xem mắt. Giờ thì, dù có hơi thiếu đạo đức, nhưng ai cũng biết cách tốt nhất để rước khoác khỏi mối tình cũ là bắt đầu một mối mới. Tôi gõ nhẹ lên màn hình, ngày mai gặp một lần nhé, không ngờ bên kia gần như trả lời ngay, ok con về.

Đối tượng xem mắt rất lịch thiệp, chủ động bảo tôi chọn thời gian, còn địa điểm để anh sắp xếp. Chỉ là trước đây khi ba mẹ nhắc tới chuyện này, tôi chẳng nghe lọt chữ nào, nên giờ tôi hoàn toàn không biết thông tin gì về người này. Đến sớm ở chỗ hẹn, tôi đứng ngoài cửa trần trừ, nhớ lát nữa tôi không nhận ra anh ta, có phải sẽ rất ngượng ngùng con thạch sùng không? Đang đi qua đi lại, tôi vô ý va vào một người, ngớ ngẩn đầu.

Đập vào mắt là bộ vest được cắt may tinh xảo, form dáng tuy không bị xấu cho lắm nhưng được cái là khá hoàn hảo. Ngược lên nữa là gương mặt với từng đường nét đẹp đến mức trời đất ghen tị. Người đàn ông đó đang nhìn tôi, ánh mắt ôn hòa, sao không vào ngồi cho nó mát.

Đôi môi mỏng trông như rất dễ khiến người ta muốn hôn, khẽ mấp máy theo từng chữ, tôi theo phản xạ nuốt nước bọt. Rồi lập tức ý thức được sự thất thểu của mình. Bởi vì tôi nhận ra người này, Hạ Tuyết Nghi, một nhân vật máu mặt trong giới.

Tôi đã thấy anh vô số lần trong danh sách mục tiêu hợp tác của công ty Lục Bách Thần. Nhưng nghe nói anh ra tay rất cứng rắn, lạnh lùng con thạch sùng, cực kỳ khó tiếp cận. Chưa từng hợp tác thành công lần nào, tôi vội vàng lùi lại, nhường đường, xin lỗi, tôi đang đợi người, hơi mất tập trung.

Thật ngại quá, anh bỏ trước đi, nhưng anh khẽ bật cười, cô thôi. Tôi ngạc nhiên ngẩn đầu, sao anh biết tôi họ thời? Khóe mắt anh cong lên, anh cười ẩn hiện, có khả năng người cô đang đợi chính là tôi thì sao? Tôi thật sự trống vắng luôn, nhà chỉ bảo là giới thiệu cho tôi một đối tượng xem mắt cực kỳ tốt. Nhưng tôi chẳng ngờ nổi, lại là người như Hạ Tuyết Nghi.

Cho đến khi ngồi đối diện với anh trong căn phòng riêng mà anh đã đặt sẵn. Bên ngoài tôi cố gắng giữ nụ cười, dưới gầm bàn, tay tôi đành cử nhả tin cho mẹ. Mẹ ơi, người mẹ sắp xếp cho con xem mắt là Hạ Tuyết Nghi thật à? Nhà mình giờ đã đủ đẳng sơ cấp để kết thân với nhà người ta rồi sao? Mẹ với ba âm thầm phát tài sau lưng con đúng không? Mẹ tôi trả lời ngay, toàn giấu hỏi, con nói gì thế, con gái? Mới ban ngày đã bắt đầu nằm mơ rồi hả? Mẹ sắp xếp là một đứa cháu họ xa của Hạ Tuyết Nghi cơ mà.

Có phải gì con không nói rõ với con không? Tôi lướt sang người đàn ông ngồi đối diện ánh mắt vẫn dõi theo tôi, mỉm cười. Chẳng lẽ gương mặt đẹp đến mức này, trên đời còn có bản thứ 2? Gặp ánh nhìn của anh, tôi không thể tiếp tục giả vờ bận rộn. Đang ngập ngừng mở miệng, ầm, xin hỏi anh là anh Hạ Tuyết Nghi đúng không ạ? Anh ngật đầu, sau đó mỉm cười đầy ai nãi.

Đúng vậy, là lỗi của tôi, vẫn chưa tự giới thiệu. Chào cô thời, tôi tên Hạ Tuyết Nghi hay còn được người ta gọi là Kim Sà Lang Quân, người được sắp xếp xem mắt xem mũi với cô lần này. Rất vinh hạnh được gặp cô, lời giới thiệu ngắn gọn mà rút khoát.

Chỉ có điều, hoàn toàn khác với thông tin mẹ tôi nói, tôi bối rối đến hoảng loạn. Nhưng mà, người được sắp xếp để xem mắt với tôi, không phải Hạ Tuyết Nghi khẽ nhớ mảy, bưng ly trà lên nhấp một ngụm. Thằng nhấp đó không xứng với cô, cho nên tôi đến.

Anh ẩn mắt nhìn tôi, sao vậy, cô thời thấy anh ta hợp hơn tôi à? Tôi giữ người, sao nghe như thế, anh với tôi thân thiết lắm vậy sao? Lòng tôi bất giác đập loạn. Hạ Tuyết Nghi vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, đôi mắt sâu hút cứ thế nhìn thẳng vào tôi, như thể rất mong chờ câu trả lời. Tôi chỉ còn cách gượng gạo nói, đương nhiên không phải, tôi còn chẳng biết mặt anh ta là ai.

Anh bật cười khẽ, vậy để tôi thay mặt cậu ta, không vấn đề chứ. Tôi nuốt nước bọt ừng ực, không, không vấn đề gì cả, tôi tất nhiên là không phản đối. Chỉ có điều, nhìn kiểu gì thì bên chịu thiệt cũng đâu phải tôi.

Nhưng Hạ Tuyết Nghi dường như rất hài lòng với câu trả lời ấy. Anh không biết lấy từ đâu ra một quyển hồ sơ dày cộm, đứng dậy cuối người, đặt trước mặt tôi, vậy thì tốt. Đây là hồ sơ cá nhân của tôi, bên trong có ghi các thông tin cơ bản, sở thích, năng lực, nghề nghiệp, thu nhập và tài sản đứng tên cá nhân.

Cô thời có thể xem qua, không giấu gì cô, lần này tôi đến với mục đích nghiêm túc là để kết hôn. Vòng quan hệ xã hội của tôi không có người khác giới, có thể đảm bảo tuyệt đối trung thủy trong hôn nhân. Sau khi kết hôn, tôi cũng sẽ thực hiện đúng mọi cam kết trước hôn nhân, bao gồm việc chuyển nhượng toàn bộ tài sản cá nhân vô điều kiện.

Tôi sẽ không gây áp lực gì cho vợ mình, miễn là không li hôn, cô ấy sẽ có quyền tự do tuyệt đối. Nếu cô thời cảm thấy điều kiện của tôi tạm chấp nhận được, thì tôi hy vọng mong muốn của tôi anh nói đến đây thì bất ngờ dừng lại. Đôi mắt đẹp mê hoặc ấy lại bắt đầu, phóng điện.

Có thể được cô cân nhắc, giọng anh vốn đã trầm ấm, nam tính. Kết hợp với gương mặt điển trai khiến người ta không thể rời mắt, giờ còn chăm chăm nhìn tôi không chớp. Tôi thật sự bắt đầu mơ hồ, như thể bay bổng lên mây.

Đây là ảo giác tôi tự tạo ra sau khi bị lục bách thần chọc tức đến phát điên sao. Dưới gầm bàn, tôi véo mạnh vào đùi mình một cái. Ác, đau thật, không phải mơ.

Có lẽ vì biểu cảm tôi dần dờ ra, cho đến khi thấy ý cười rặng lên trong mắt hạ tuyết nghi, tôi mới ý thức được bản thân lại thất thểu. Tôi vội vàng nâng ly, uống nước che giấu. Sau đó làm ra vẻ bình tĩnh, lên tiếng, anh hạ.

Ý anh là, anh muốn cưới tôi sao? Anh nhìn tôi, rất nghiêm túc ngược đầu. Đúng vậy. Cô thời, tôi mong có được vinh hạnh, trở thành chồng của cô và cô sẽ là tội của vợ.

Thái độ của anh lúc này vừa rõ ràng vừa dứt khoát, không hề để tôi có đường lùi. Tôi thật sự chẳng biết nên phản ứng ra sao cho phải. Mùi xem mắt gì đâu, vừa gặp đã nói muốn cưới liền.

Huống hồ, người đối diện lại là Hạ Tuyết Nghi cái tên mà tôi từng nghĩ cả đời này cũng chẳng thể với tới. Vậy mà bây giờ, anh ngồi ngay trước mặt tôi, ánh mắt chân thành, giọng nói nhẹ nhàng, lại nói rằng muốn trở thành chồng tôi. Tôi vẫn thấy chuyện này giống như nằm mơ.

Nhưng tại sao lại là tôi? Tôi bịt miệng hỏi, lòng vẫn đầy nghi hoặc. Hạ Tuyết Nghi dường như đã đoán trước phản ứng đó. Anh dựa người ra sau, giọng nói chậm ổn, ánh mắt bình thản như thể đang kể một chuyện hiển nhiên.

Một cô gái như cô Thời, từ năng lực, tính cách đến diện mạo đều thuộc dạng hiếm có. Muốn cưới cô, chẳng lẽ cần phải có lý do sao? Nói rồi, anh còn hơi nhíu mày, môi khẽ cong lên, nụ cười thoáng qua mà lại khiến tim tôi lỡ một nhịp. Sự nghiêm túc trong giọng nói và ánh mắt ấy làm tôi bỗng thấy ngượng, chẳng biết nên nhìn đi đâu.

Tôi đành đưa tay gãi mũi, tìm cơ né tránh. Nhưng mà, điều kiện của anh tốt như vậy, sao lại chọn tôi? Hạ Tuyết Nghi hơi khựng lại một chút, rồi ánh mắt anh hướng thẳng vào tôi, sâu và chậm rãi. Vậy cô Thời thấy tôi, có ổn không? Tôi sững sờ, trong đầu như trống rỗng.

Theo phản dạ, tôi nước khan, rồi cúi nhìn bàn ăn trước mặt toàn là những món tôi thích. Không phải tình cờ, mà là đã tìm hiểu kỹ lưỡng. Rõ ràng anh đã chuẩn bị chu đáo cho buổi gặp hôm nay.

Tôi còn nhớ tối qua mới nhận tin hẹn, vậy mà chỉ qua một đêm, anh đã nắm rõ khẩu vị của tôi như thế này. Ít nhất, với vai trò là người xem mắt, anh quả thật rất có thành ý. Tóc phong cũng hoàn toàn khác với những lời đồn lạnh lùng, xa cách ngoài kia. Nguồn chỉ, cả ngoại hình lẫn sự nghiệp của anh đều thuộc hàng siêu cấp, ai mà dám nói anh không tốt chứ.

Tôi do dự trong chốc lát, chưa kịp mở lời thì anh đã nhẹ dọng, anh, rất được mà. Nụ cười của anh càng rõ hơn, ánh mắt cong cong, tựa như đang che giấu niềm vui thật lòng. Anh cúi đầu cười khẽ 2 tiếng, rồi đẩy về phía tôi tập hồ sơ dày cộp.

Vậy, thử với tôi nhé. Nghe anh nói, tôi biết rõ ý thử kia chẳng phải là tìm hiểu thông thường, mà chính là chuyện kết hôn. Tim tôi trật khựng lại, vô thức muốn lùi một bước.

Bởi vì, hôn nhân vốn chưa từng nằm trong kế hoạch của tôi. Thế nhưng, sự chân thành của anh khiến tôi cũng không nỡ từ chối thẳng. Tôi hít sâu, rồi chậm rãi đáp, chúng ta, có thể thử tìm hiểu trước.

Dù sao cười luôn, hình như hơi vội. Ánh mắt anh thoáng tối lại trong giây lát, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường. Anh mỉm cười, ngọt ngào ngoan ngoãn.

Được, theo ý em hết, ok chưa? Ừn xong, Hạ Tuyết Nghi dẫn trợ lý sắp xếp tài xế đưa tôi về. Trên đường, tôi vô tình nghe được đoạn trò chuyện giữa anh và trợ lý. Lúc đó mới biết, đúng không giờ tôi hẹn ăn trưa.

Lẽ ra anh có một cuộc họp quốc tế quan trọng. Tôi bất giác thấy áy náy, tôi làm anh lỡ họp rồi sao? Xin lỗi, tôi không biết. Hạ Tuyết Nghi vẫy tay xua đi, dự dằng an ủi.

Không sao mà, chuyện nhỏ như con thỏ thôi. Cuộc họp thì lúc nào chẳng họp được. Dù ngữ điệu và cử chỉ của anh đều thể hiện rằng chẳng có gì to tát, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy rất ngại ngùng và xí hổ.

Thấy tôi hơi chằm xuống, Hạ Tuyết Nghi bất ngờ cúi người, đưa mặt lại gần tôi, chớp mắt một cái. Với lại, họp hành sao mà so được với chuyện cưới vội trứ. Cô hẹn tôi ra là cơ hội hiếm lắm đấy.

Mặt anh rất gần. Gần đến mức tôi nhìn rõ hàng lông mi dày dài của anh đang rung khét. Còn trong đôi mắt đẹp một cách kỳ lạ ấy, tràn đầy hình bóng của tôi.

Khoảnh khắc đó, tôi thậm chí nghe được tiếng tim mình đập nhanh rõ một một. Hạ Tuyết Nghi có lẽ thấy được vẻ bối rối của tôi, tai anh cũng hơi đỏ lên. Anh từ từ lùi lại, kéo rần khoảng cách.

Cụ, vậy tôi đi làm việc trước. Lời tạm biệt có phần vội vã. Lúc anh xoay người, bước đi với đôi chân dài, tôi còn thấy bước chân anh có vẻ hơi lạng trọc.

Nhìn theo bóng lưng anh, tôi từ từ kéo kính xe lên. Trong lòng bỗng trào lên một cảm giác vui không tỏa nổi. Hình như tôi thật sự thích việc được ở bên Hạ Tuyết Nghi.

Mãi đến tối, chắc là anh vừa xong việc, liền gửi tin nhắn cho tôi. Là một bức ảnh mặt trăng treo cao giữa trời, rõ ràng vừa chụp xong. Tôi nhanh chóng trả lời, đẹp quá.

Anh trả lời còn nhanh hơn. Ừ, nhìn thấy nói liền nghĩ đến em, nghĩ đến tôi. Tự dưng mặt tôi nóng bừng, anh lúc nào cũng giỏi thả thính thế này hả? Anh lại làm bộ ngoan hiền, nghĩ gì thì nói thôi mà, vậy cũng tính là thả thính sao? Người này, sao cứ bình thản nói mấy lời khiến người ta đỏ mặt tim đập thế chứ? Tôi còn đang suy nghĩ phải đáp sao cho tử tế, thì bên kia lại gửi tin nhắn mới tới.

Ngày mai em có rảnh ăn chưa không? Tôi hầu như không cần suy nghĩ. Có chứ? Hạ Tuyết Nghi là kiểu người không bao giờ do dự khi đã muốn làm gì đó. Vì vậy, chỉ vài ngày sau buổi gặp đầu tiên, chúng tôi gần như ngày nào cũng ăn cơm cùng nhau.

Có lúc dùng bữa xong, nếu anh không bận, anh sẽ rủ tôi dạo phố, thông thả toàn bộ giữa những con đường sáng đèn. Từ khi anh xuất hiện bên cạnh, tôi nhận ra tần suất bị người khác ngoái nhìn tăng hẳn lên cứ như anh tỏa ra thứ khí chất khiến cả thế giới phải dừng lại một chút. Mỗi lần anh đưa tôi về, chẳng hiểu sao trên xe lại luôn xuất hiện thêm một món quà.

Khi thì là chiếc túi phiên bản giới hạn khó tìm đến mức dân sành điệu cũng phải ganh tị, khi lại là món trang sức đắt đỏ mà tôi chỉ dám nhìn qua ảnh từ những buổi đi ra trực tuyến. Ban đầu, tôi thật sự thấy bối rối và chẳng dám nhận, nhưng thái độ của anh thì nghiêm túc đến mức khiến người khác không dám từ chối. Cô thời, anh nói chậm rãi, dọng chậm mà kiên định nếu giữa chúng ta đang trong giai đoạn tìm hiểu, vậy nghĩa là tôi đang theo đuổi cô.

Những món quà hay bất kỳ điều gì khác tôi làm cho cô đều là điều tôi sẵn lòng bỏ ra, và chúng hoàn toàn nằm trong khả năng của tôi. Ánh mắt anh nhìn tôi một lúc rồi dửng dưng, cô không nhận, tôi sẽ nghĩ rằng cô đang muốn giữ khoảng cách với tôi. Giọng nói anh chậm lại, đôi mắt khẽ cụp xuống, hay là cô thật sự có ý đó.

Bộ dạng thất vọng ấy khiến tôi chẳng biết đáp sao cho phải. Cuối cùng, tôi chỉ có thể xách về nhà một đồng tử lớn nhỏ, vừa ngại vừa buồn cười. Cảm giác mỗi ngày bị tiền đề chúng người đúng là trống vắng thật sự.

Nhưng nhận mãi như thế, tôi cũng thấy không ổn. Thế nên hôm nay, trước khi gặp anh, tôi đã đi sớm ra trung tâm thương mại. Tôi muốn chọn cho Hạ Tuyết Nghi một món quà coi như để đáp lại phần nào.

Đi lòng vòng suốt nửa buổi, tôi mới nhận ra hình như anh chẳng thiếu thứ gì. Cuối cùng, tôi chọn một chiếc cà vạt của thương hiệu mà anh hay mặc, mẫu đơn giản mà dễ phối. Vừa định thanh toán thì phía sau bỗng vang lên một tiếng cười lạnh lùng, thời thanh, em hết làm loạn rồi à. Tôi lập tức dừng tay lại, giọng nói ấy, tôi quá quen là lục bách thần.

Tôi quay đầu, thấy anh ta đứng cùng vài người anh em quen mặt, ráng vẻ nhả nhả mà kiêu ngạo. Ánh mắt anh ta nhìn tôi như thể đang xem một trò tiêu khiển. Tôi không buồn đáp, quay lại tiếp tục chờ nhân viên gói hàng.

Nhưng mấy kẻ đi cùng lại bắt đầu chen vào, miệng cười cợt, trợ lý thời mua cà vạt hả. Cái này cho anh lục sao? Mẫu này mà đi với bộ vest hôm nay của anh lục thì chuẩn bài luôn đó nha. Nhưng mà nè, em gây chuyện mấy hôm nay, anh lục cũng hơi bức rồi đó, một cái cà vạt chắc chưa đủ dỗ đâu ha.

Giữa mấy giọng cười khì đó, lục bách thần lạnh nhạt lên tiếng. Ai thêm một cái cà vạt, rồi anh ta nhìn tôi, giọng khàn khàn mà ngạo mạn. Nhưng nếu em biết điều, chịu nhận sai đàng hoàng, tôi có thể coi như chưa có gì.

Tôi nghe xong chỉ thấy buồn nôn, không thèm nhìn anh ta, tôi nói thẳng, tôi đã nghỉ việc rồi. Tôi tiên thời thanh, không phải trợ lý thời, và cái này không phải mua cho lục bách thần. Làm ơn đừng xen vào chuyện của người khác, lời vừa dứt, nụ cười của mấy người kia cũng tắt hẳn.

Sắp mặt lục bách thần chậm lại, ánh mắt tôi sầm. Anh ta nhìn tôi rất lâu rồi mới lệnh giọng, em làm tới vậy vẫn chưa đủ hả. Đừng quá đáng, thời thanh, tôi không có kiên nhẫn đâu.

Nói rồi, ánh mắt anh ta đảo xuống chiếc hộp cà vạt trong tay nhân viên, giọng khế nhất đầy dẫu cột, cà vạt nam, em còn có thể tặng ai ngoài tôi. Tôi bình tĩnh thanh toán, cầm món đồ lên, tặng cho người tôi đang xem mắt, được chưa. Lục bách thần lập tức nheo mắt, giọng chậm xuống, không phải em nói không đi xem mắt sao.

Tôi xiết chặt túi quà, xoay người dưới đi, đáp nhẹ, thay người khác rồi. Giọng anh ta vang lên sau lưng, lạnh như gió cắt, ai. Tôi dừng lại nửa giây, rồi quay đầu, nói rõ ràng từng chữ, hạ tuyết nhi.

Cái tên đó vừa thốt ra, cả nhóm đứng đầu người. Một lát sau, mấy tiếng cười khởi lại vang lên, chua chát, mang ý nhà bán. Lục bách thần cười lạnh, thời thanh, giọng anh ta thấp vào đầy châm chọc lấy tên người khác ra để chọc tôi, ngốc lắm.

Nếu định bịa, thì cũng nên bịa cho giống thật một chút. Tôi chẳng buồn đáp, chẳng ngoảnh lại. Chỉ lẳng lẽ xách món quà, bước ra khỏi cửa hàng, mặc cho những tiếng cười phía sau dần tan trong ồn ào của trung tâm thương mại.

Vì cái tình huống rắc rối kia mà tôi đến muộn một chút. Khi tôi vội vã đến nơi, hạ tuyết nhi đang gấp khăn ăn thành hoa. Thấy tôi bước vào, anh còn chỉnh lại tạo hình, rồi đưa ra trước mặt tôi một đoá hoa hồng làm từ khăn.

Trang trang đẹp không? Tôi xin người. Đẹp quá? Tình xảo thế này, anh giỏi thật đấy. Xin lỗi, tôi gặp chút chuyện nên đến muộn, có phải anh đợi lâu rồi không? Nghe tôi xin lỗi, hạ tuyết nhi cúi đầu đặt bông hồng khăn xuống, trong hót thoáng hiện một tia cô đơn.

Không sao cả. Nói xong anh im lặng 2-3 giây rồi như không nhận được mà nói thêm. Nghe tài xế nói, em vừa gặp bạn.

Tôi khựng lại. Trước kia tôi công khai thích lục bách thần bao nhiêu năm, đến mức chẳng cần điều tra. Ai cũng biết tôi từng si mê anh ta thế nào.

Chỉ là suốt thời gian qua, cả tôi và hạ tuyết nhi đều chưa từng nhắc đến chuyện này. Giờ anh chủ động nhắc, hẳn là, đang để tâm, đúng không? Tôi lập tức phủi sạch quan hệ. Tôi với người đó, chẳng có gì gọi là bạn cả.

Hạ tuyết nhi nhìn tôi, do hỏi, vậy là, bạn cũ? Tôi nghĩ một chút, cũng không, nhiều nhất thì, coi như tiền án với tiền đình. Khuôn mặt hạ tuyết nhi đang căng cứng như cố gắng tỏ ra bình tĩnh lập tức bị tôi chọc cười. Thấy anh bật cười, tôi nhân cơ hội đưa hộp quà ra trước mặt.

Em đến muộn là vì chọn quà cho anh lâu quá đấy. Anh xem có hộp không? Hạ tuyết nhi hơi ngần người, mắt sáng rực lên. Cho tôi á, tôi gật đầu.

Anh như đứa trẻ được cô giáo thưởng sticker, cầm lấy túi quà bằng cả hai tay, điều cảm vô cùng hân hoan. Mở hộp ra, tay khẽ vuốt lên chiếc cà vạt, ánh mắt sáng rực như có sao lấp lánh trong đó. Cảm ơn em, Tiểu Thanh, anh thích lắm.

Chợt như nhận ra điều gì, anh ửng đầu lên, cẩn thận hỏi, anh gọi thế, được không? Tôi chột mắt, đương nhiên là được. Hạ tuyết nhi vui ra mặt, vui đến mức lập tức tháo cà vạt trên cổ ra. Tôi ngạc nhiên, anh không đến công ty nữa à? Anh lắc đầu, không phải, anh muốn đeo cái em mua cho anh.

Rồi ánh mắt long lanh nhìn tôi, em giúp anh thắt vào nhé. Tôi lặng lẽ lướt nhìn bộ vét xanh đậm mà anh đang mặc hôm nay, cân nhắc một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhìn được mà nói. Em tất nhiên là đồng ý, chỉ là, vét xanh đậm mà đeo cà vạt đen trắng, có hơi kỳ quặc không? Kiểu hơi giống nghệ thuật đương đại quá chớ.

Nhưng hạ tuyết nhi lại chẳng thấy có gì sai. Ngược lại còn ngừng đầu đầy kêu hãnh, chính là phải như vậy mới khiến người ta hỏi vì sao hôm nay tôi lại đeo cà vạt đặc biệt thế, để tôi có thể nói với họ đây là quà em tặng tôi, và chính em là người thắt cho tôi. Anh chìm đắm trong tưởng tượng của mình, lắc đầu lắc cổ, càng nói càng đắc ý. Tôi nghĩ nếu phía sau anh có cái đuôi, chắc giờ đã vỉnh lên quẫy tít trời đất đảo điên rồi.

Dễ thương thật, chỉ là dù chúng tôi đã rất thân thiết trong khoảng thời gian này nhưng thực tế là vẫn chưa có danh phận gì rõ ràng. Tôi ngập ngừng, nhưng mà giúp thắt cà vạt cho người khác thông thường là việc giữ người yêu với nhau đó. Anh nói kiểu này, người ta không hiểu lầm à? Biểu cảm hạ tuyết nghi đang lơ lửng trong mộng tưởng lập tức đông cứng.

Anh cực mắt suy nghĩ mấy giây rồi chậm rãi nói, ngay từ đầu anh đã nói là muốn cưới em à, tiểu thanh. Anh rất mong tất cả những hiểu lầm người ta có đều không phải hiểu lầm, mà là sự thật. Anh ước nhìn tôi, rồi như sợ gì đó mà lập tức quay đi.

Còn em, em nghĩ sao? Cách hạ tuyết nghi biểu đạt lúc nào cũng thẳng thắn khiến đầu tôi ngay lập tức treo máy. Tôi, có lẽ vì tôi từng đơn phương quá lâu. Trong tư duy của tôi, thời gian quen biết vẫn còn quá ngắn, ngắn đến mức không thể chính thức xác định mối quan hệ.

Dù rằng, trong lòng tôi, vị trí của anh thật sự đã rất thân thiết rồi. Trong lúc tôi còn đang do dự, hạ tuyết nghi đã cực mắt xuống. Không sao đâu, tiểu thanh, anh không có ý ép em.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng giữa tôi và hạ tuyết nghi lại có ngày rơi vào một tình huống khó xử đến vậy. Sau buổi trò chuyện hôm ấy, dù cả hai vẫn cố tỏ ra tự nhiên như trước, nhưng đâu đó vẫn tồn tại một khoảng cách mảnh như tơ, lặng lẽ hình thành và đứng chắn giữa chúng tôi. Tựa người vào khung cửa kính lớn trong nhà, tôi khẽ thở dài, lòng man mát buồn.

Rõ ràng hạ tuyết nghi là người đàn ông rất tốt, đối xử với tôi cũng hết mực tinh tế mà tôi cũng chẳng thể phủ nhận rằng mình có cảm tình với anh. Thế nhưng, không hiểu sao mỗi khi nghĩ đến chuyện ở bên nhau, tôi lại thấy khoảng cách ấy như một bức tường vô hình, khó mà bước qua được. Đang mãi suy nghĩ, điện thoại bỗng đổ chuông làm mẹ gọi.

Vừa bắt máy, tôi đã nghe giọng mẹ vang dội như loa phóng thanh. Trời ơi con gái mẹ, dạo này thật sự đang hẹn hò với hạ tuyết nghi hả? Tôi vội vàng giảm âm lượng, suýt thì giật mình. Vâng, mà, mẹ tôi ở đầu dây bên kia hít một hơi thật dài, rồi thở ra liên tục như thế đang cố trấn tĩnh.

Con ơi, sao chuyện động trời thế này lại không nói sớm với mẹ? Tôi bủ môi, cười nhẹ, con mà nói chắc mẹ cũng không tin đâu. Hơn nữa, bọn con vẫn chưa thật sự xác định nên con mới chưa kể. Nghe vậy, mẹ tôi như được châm lửa, chưa xác định.

Con lại định giấu mẹ hả? Lần này mẹ hỏi là có căn cứ đàng hoàng nhé. Cái cậu hạ tuyết nghi đó, thích con từ lâu rồi thích đến mức phát si rồi luôn ấy. Tôi chết lặng, gì cơ.

Hạ tuyết nghi, thích con. Lâu rồi ạ, mẹ tôi hừ khế, giọng chắc nịch, chuẩn luôn. Nghe này, lần này là gì con nói lại, gì hỏi cậu cháu hạ tuyết nghi xem tình hình hẹn hò ra sao.

Ai ngờ thằng nhỏ buồn thiêu bảo là cậu nó giành mất, tự đi thay luôn. Cả mẹ lẫn gì con đều sốc. Sau đó mẹ nhớ lại những chuyện con từng kể, nghĩ đi nghĩ lại thấy đúng là trùng hợp lạ kỳ.

Nhưng mà, con nói xem, kiểu người như hạ tuyết nghi sao lại đi giành đối tượng xem mắt với cháu ruột. Thế là mẹ phải đi hỏi khắp nơi tìm bạn cũ, hỏi họ hàng, ghép lại từng chút, cuối cùng mới vỡ lẽ. Tôi vẫn chưa kịp theo kịp câu chuyện, đành hỏi, ghép, ra chuyện gì hả mẹ.

Giọng mẹ tôi đầy tự hào, nghe cho kỹ này. Bác gái bên nhà họ hạ kể, hạ tuyết nghi từ bé đến lớn đều lạnh lùng, ít khi thân thiết với ai. Chỉ có một thời điểm duy nhất là cậu ấy lạ lẫm chính là năm nhất đại học.

Năm đó, con gái yêu của mẹ lên sân khấu biểu diễn trong lễ chào tân sinh viên, làm cả hội trường dậy sóng. Tôi ngẩn người. Mẹ nói tiếp, hăng hái như đang kể phim, sau khi tốt nghiệp, cậu ấy giữ hai tấm ảnh một là ảnh lớp mình, còn tấm kia, đoán xem là gì? Là ảnh lớp của con đấy.

Chưa hết đâu nhé, trong phòng ngủ của hạ tuyết nghi còn có hai bức tượng búp bê nhỏ đặt ở góc tủ. Dưới chân búp bê nữ có khắc hai chữ cái tt mẹ đoán không sai thì là tên viết tắt của con gái mẹ rồi. Bằng chứng rành rành thế, trùng hợp sao nổi nữa chứ? À còn nữa, trong nó kể là, hôm nghe tin phải đi xem mắt với con, hạ tuyết nghi đen mặt liền, làm nó sợ đến phát khiếp.

Tôi càng nghe càng thấy tim mình đập loạn. Nếu tất cả những điều đó là thật, thì rõ ràng, đây không còn là trùng hợp nữa. Thời đại học, đúng là tôi có nhiều người theo đuổi thật.

Nhưng lúc ấy, trong mắt tôi chỉ có mỗi lục bách thân, chẳng buồn để ý đến ai khác. Nếu hạ tuyết nghi cũng là một trong số đó, có lẽ tôi đã từng lướt qua anh như lướt qua một người xa lạ. Ấy vậy mà anh vẫn nhớ tôi đến tận bây giờ, thậm chí còn giữ ảnh tốt nghiệp lớp tôi.

Chỉ nghĩ đến thôi mà lòng tôi bỗng thấy trao nhẹ. Tất cả những điều anh từng làm, từng nói, từng quan tâm đột nhiên đều có lời giải thích hợp lý đến kỳ lạ. Tôi từng cho rằng lý do hạ tuyết nghi muốn cưới tôi là vì anh thấy tôi phù hợp, hoặc đơn giản vì anh cần một người bên cạnh.

Chưa bao giờ tôi nghĩ là vì anh ấy thật lòng yêu tôi. Có lẽ vì thế nên dù dần dần tôi cũng rung động, tôi vẫn luôn tự nhủ phải giữ lý trí, không được để cảm xúc chi phối. Dù sao ban đầu tôi gặp anh chỉ để quên đi lục bách thân một mối quan hệ bắt đầu mà không có tình cảm thì chẳng thể lâu bền.

Nhưng nếu hóa ra, anh đến bên tôi bằng tất cả sự chân thành từ trước đến nay, thì tôi còn lý do gì để trốn tránh nữa. Trong khoảnh khắc ấy, mọi điều dối ghen trong lòng tôi như được tháo gỡ. Tôi cúť máy, trong đầu ló lên một ý nghĩ đến dù muốn chạy ngay đi tìm hạ tuyết nghi.

Không hiểu sao, hạ tuyết nghi gửi luôn trả lời tin nhắn tôi ngay lập tức, lại im bật sau khi tôi gửi dòng đầu tiên tối nay. Tôi chờ mãi đến 10 giờ vẫn không thấy hồi âm, cuối cùng đành gọi điện. Nhưng đầu dây bên kia lại không có ai nghe máy.

Tôi thử nhắn cho trợ lý của anh nhưng cậu ta chỉ dùng điện thoại công việc, giờ nay cũng không ai phản hồi. Không thể liên lạc được với hạ tuyết nghi, trong lòng tôi bỗng dâng lên một nỗi bất an khó tả. Nhưng tôi chẳng làm gì được, chỉ có thể chần chọc cả đêm, tự tặng cho mình một đôi quầng thâm mắt đen xỉ.

Sáng hôm sau, tôi mới nhận được hồi âm từ trợ lý của anh. Thành thật xin lỗi cô thời, tối qua tôi quên xác điện thoại công việc nên không thấy tin nhắn. Về phần tổng giám đốc hạ, tối qua tâm trạng anh ấy hình như không được tốt cho lắm, cũng không cho tôi liên lạc với anh nhưng theo tôi biết thì xe của anh ấy vẫn đỗ ở nhà.

Cô thời tin tổng giám đốc có việc gấp sao. Tôi vội vàng trả lời, cũng không gấp lắm, anh có thể gửi cho tôi địa chỉ nhà anh ấy được không? Đối phương đáp lại rất nhanh, gửi tôi một địa chỉ. Tôi mở bản đồ, cũng khá gần.

Không nghĩ ngợi nhiều, tôi rửa mặt sơ sơ rồi gọi xe tới đó. Nhà của hạ tuyết nghi là biệt thự đơn lập, rất sang trọng. Đang định bấm chuông ở cổng, tôi mới phát hiện cửa, không khóa.

Chỉ cần đẩy nhẹ là mở. Vừa nhắn tin cho hạ tuyết nghi, tôi vừa bước chậm vào trong. Vừa đến cửa, đã nghe thấy giọng ai đó bên trong, nghe rất bất lực mà cũng tức tối.

Anh đang đùa tôi đấy hả? Này anh em, anh là hạ tuyết nghi đấy. Tiếp theo đó là giọng nam khản đặc, vỡ vụn, thì sao chứ? Hạ tuyết nghi chẳng phải cũng là con người à? Là người thì sẽ có cảm xúc, là người thì sẽ bị tổn thương. Tôi nhận ra ngay đó là giọng của hạ tuyết nghi.

Chỉ là so với thường ngày, nghe có vẻ pha chút men rượu và đầy tâm sự. Người kia thở dài, nhưng mà ngay từ đầu anh đòi cưới người ta, người ta do dự chút thì cũng đâu có gì sai. Hạ tuyết nghi gần như ngạnh ngào phản bác, nhưng trước kia cô ấy cứ luôn miệng nói muốn cưới cái gã lục nào đó, sao đến lượt tôi thì lại không được.

Còn nữa, nếu tôi không nhờ người gửi cho cô ấy cái video tên lục điên đó phát rồi, thì cô ấy đã chẳng bao giờ đến tìm tôi, cô ấy có lẽ chỉ đang dùng tôi để quên đi người khác. Nếu tôi không dùng cách cưới để giữ cô ấy bên cạnh, ai biết được một ngày nào đó cô ấy sẽ biến mất khỏi cuộc đời tôi. Cũng như hôm qua cô ấy lại gặp hấn rồi còn gì, 7 năm rồi, tôi nhất định phải nắm lấy cơ hội này.

Tôi chết sửng. Hóa ra cái video nặc danh đó là Hạ tuyết nghi sắp xếp. Người kia im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng, vậy nên anh uống đến say xỉn, gọi hơn 50 cuộc không ai dậy nổi là vì chuyện đó.

Anh biết không, một mình anh tiêu hủy nửa cái tủ rượu đấy. Chỉ vì người ta, vẫn chưa nghĩ xong. Hạ tuyết nghi không nói gì, chỉ nức ngạnh.

Người kia vừa bắt lực, vừa bật cười. Anh em à, tôi thật sự lần đầu tiên thấy anh như vậy. Anh chỉ cần sống đúng với bản thân mình là đủ.

Không có cô gái nào không yêu được anh, chỉ là vấn đề thời gian, biết chưa? Hạ tuyết nghi út ức, vậy sao Tiểu Thanh lại không yêu tôi? Người kia nghiêng ghế, đã nói là vấn đề thời gian mà. Đồ ngốc! Tôi này giờ đứng lặng ở góc tường nghe trộm, cuối cùng cũng không nhin được mà bật cười thành tiếng. Và vừa cười xong, bên trong lập tức vang lên tiếng cảnh giác, ai ở ngoài kia.

Người bước ra là một anh chàng cao giáo, đẹp trai, nhìn kiểu cũng là thiếu gia nhà danh gia vọng tộc. Tôi nhìn gương mặt ấy, thâm thở dài trong lòng. Quả nhiên, trai đẹp chơi chung với trai đẹp, thiếu gia chỉ giao lưu với thiếu gia.

Còn chưa kịp mở miệng, anh ta đã nhận ra tôi ngay lập tức. Ơ kìa, chẳng phải thời Thanh hả sao? Cậu tới tìm hạ tuyết nghi hả? Anh nói nhanh như sấm liên thanh, tôi phản ứng hơi chậm nhưng vẫn gật đầu. À, đúng vậy.

Cứ như với được cốc cứu mạng, anh ta vội vã mời tôi vào, mau mau mau và đi vào đi. Cậu không biết sáng nay nó hành tôi đến muốn điên luôn rồi, thiếu gia nọ vội vàng kéo tôi vào trong nhà. Vừa bước vào, đập vào mắt là cảnh tượng mưa bão khắp sàn.

Đủ loại chai lọ dự nằm lẫn lóc từ tung. Hạ tuyết nghi thì ngồi thu lưu một góc, tóc tai đối bởi, mắt đỏ hoe hoe, áo sơ mi ướt nhòe vài chỗ, mấy cái cúc bị bung ra, lòng lèo vắt lên người, lộ cả nửa vai và cơ ngực rắn chắc. Tôi nhìn đến chỗ mắt, thiếu gia nọ lút Hạ tuyết nghi rồi lại lút tôi, mắt đảo một vòng.

Ai? Hai người tự nói chuyện tâm tình đi nhé. Tôi đi ăn sáng phát, đói gần chết rồi, nói xong, chẳng mang tôi có nói gì không, quay đầu chạy mất. Để lại tôi đang không biết phải làm gì và Hạ tuyết nghi đang trong trạng thái ngơ ngác, hai người chố mắt nhìn nhau trong một phòng khách rộng thanh thanh.

Một lúc sau, tôi rờ rập lên tiếng, anh, anh ổn chứ? Đôi mắt mưa màng của Hạ tuyết nghi lập tức sáng bừng lên một nửa. Anh chớp mắt liên tục, giọng nạt ngào không tin nổi, tiểu thanh. Thật sự là em à? Nhìn bộ dạng hiện giờ của anh ấy thật sự khiến người ta muốn yêu luôn tại chỗ.

Tôi dứt khoát đi đến bên anh, ngồi xuống. Là em. Em đến tìm anh, Hạ tuyết nghi.

Anh ngần đầu, từ trên xuống dưới quan sát tôi một lượt. Xác định đúng là tôi xong, đầu tiên anh cúi đầu chỉnh tóc, rồi vội vàng cải lại cúc áo. Đến tìm tôi.

Có chuyện gì sao? Tôi chớp mắt tinh nghịch, đến tìm anh kết hôn. Được không? Động tác chỉnh trang của anh lập tức khựng lại. Anh nhú mày nhìn tôi một cái, em lại đang mờ ả. Rồi quay mặt đi, nằm vật ra sofa, cánh tay vắt ngang mắt, thở dài thườn thượt.

Thôi bỏ đi, tôi vươn tay ra nhéo má anh. Không phải mơ đâu. Mau dậy đi, Hạ tuyết nghi.

Chúng ta đi kết hôn thôi. Chân mày đang nhíu lại của anh răn ra một nửa. Tôi nhéo thêm một cái, lần này có lực hơn.

Lông mày răn ra hết, anh bật người dậy như cá chép hóa rồng. Đau thật. Anh tròn mắt nhìn tôi, rồi tự nhéo đuôi mình một cái.

Làm bầm, không, không phải mơ thật. Tôi cười với anh, đúng mà, không phải mơ. Anh không muốn cười em sao? Không mau đi sửa soạn.

Hạ tuyết nghi như người hỏa lá. Lặng lẽ đi thay đồ, uống thuốc giải rượu, rồi ngồi đối diện tôi, mặt mày vẫn còn gương ác. Sao qua một đêm em đã nghĩ thông rồi.

Tôi thở dài, chẳng phải vì có ai đó, âm thầm thích em nhưng lại không chịu nói, khiến em cứ tưởng anh muốn cưới chỉ là vì cần, nên mới không dám gật đầu thẳng thắn. Hạ tuyết nghi ngờ người, di cơ. Là, anh á, tôi bức mình lường anh, chứ còn ai? Sau đó kể lại hết những gì mẹ tôi đã nói cho anh nghe.

Cuối cùng anh thừa nhận, ư thì, đúng là gì đoán gần chúng rồi, nhưng anh tưởng là mình đã thể hiện rõ ràng lắm rồi cơ mà. Tôi chống nạnh, nhưng từ góc nhìn của em thì chúng ta chỉ mới quen nhau. Dù có là tiếng xét ái tình cũng cần thời gian, anh thì vừa gặp đã tổng tấn công luôn.

Anh gãi gãi mũi, ừm, anh thừa nhận, không nhịn được. Rồi nhìn tôi, ngập ngừng hỏi. Vậy bây giờ, xem như tình cảm đơn phương của anh có được hồi đáp rồi đúng không? Tôi nghĩ một chút, đương nhiên là có.

Chứ nếu anh tỏ tình công khai sớm hơn, em đã đáp lại nhanh hơn rồi. Chúng tôi cứ nhìn nhau không trước mắt. Vậy, chúng ta bao giờ kết hôn? Càng sớm càng tốt. Tôi vẫn có cảm giác như đang nằm mơ. Tờ giấy chứng nhận kết hôn.

Càng không nói đến Hạ Tuyết Nghi người từ lúc tỉnh dậy đến giờ vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh, anh khẽ háng giọng. Dù em có phải bốc đồng mà quyết định thì giờ chúng ta đã lấy giấy kết hôn rồi, không được hối hận nữa. Tôi rơ quyển sổ đỏ lên lắc lắc trước mặt anh.

Lấy được người như anh, ai mà hối hận chứ. Phải cất kỹ chính nhận này, kẻo có người trộm bắt chồng tôi thì thôi. Hạ Tuyết Nghi rõ ràng bị tôi chọc cười, nhưng lần này anh nhịn xuống được.

Anh nghĩ một lúc rồi nói, vậy, tối nay em dọn đồ sang chỗ anh nhé. Nói xong, như cảm thấy ngứa ngứa, anh gãi gãi mũi, bổ sung thêm, chỗ anh an ninh tốt, không có trộm. Tôi bật cười thành tiếng, được thôi.

Tay Hạ Tuyết Nghi đỏ ửng, cả hai chúng tôi đứng đối diện nhau đối cho nhau 800 cái ánh mắt. Tôi thử mở lời, à này, Hạ Tuyết Nghi, chuyện kết hôn của chúng ta có thể tạm thời giữ bí mật được không? Anh lập tức như thế gặp đại địch, tại sao? Tôi gãi đầu. Thì, kết hôn là để anh bớt suy nghĩ lung tung, em muốn cho anh cảm giác an toàn.

Nhưng em kết hôn quá nhanh, bản thân vẫn hơi chưa quen, em muốn cho mình một chút thời gian để thích nghi. Anh vừa nghe xong nửa câu đầu là đã được rồi ngọt, đôi môi mím chặt bắt đầu cong nhẹ lên. Nhưng giọng anh vẫn mang theo vẻ ảm ức, vậy phải giữ bí mật đến bao giờ? Không được nói với bất kỳ ai à, tôi suy nghĩ một chút.

Hay là, đặt mốc một tháng trước nhé, tạm thời không nói với ai cả, được không? Hạ Tuyết Nghi mím môi, cúi đầu, xiết tay lại, như đang tự thuyết phục bản thân. Tôi kiên nhẫn chờ 2 phút, anh thật sự đã thuyết phục được mình, được rồi. Tôi nhìn khuôn mặt anh còn mang chút tuổi thân, lại muốn bật cười.

Ai bảo người ta đồn Hạ Tuyết Nghi là người lạnh lùng vô tình. Người đàn ông này rõ ràng là, đáng yêu muốn xỉu. Tôi nhón chân, so đầu anh, ngoan lắm, chồng yêu.

Cả mặt Hạ Tuyết Nghi lập tức đỏ bừng, em, vừa gọi anh là gì cơ? Tôi chớp chớp mắt, là trong đó mặt anh càng đỏ, còn cúi gằm tìm cách giấu đi. Ừm, tôi cố tình chọc anh, thế thì chồng yêu, anh phải gọi em là gì nhỉ? Hạ Tuyết Nghi mặt đỏ bừng bừng, nhìn quanh 1 vòng, rồi ghé sát tay tôi, dịu dàng thì thầm. Ừm, vợ.

Hơi thở nóng hổi của anh lướt qua tay, ngứa ngứa, tê tê, cảm giác thật dễ chịu. Tôi cố ý khiêu khích, không nghe rõ, gọi lại lần nữa đi. Hạ Tuyết Nghi khẽ cười, rồi được ngọt cúi xuống chạm nhẹ vành tay tôi, thật sự không nghe rõ sao.

Vợ, yêu, giây phút đó mang tính gợi cảm nhưng dịu dàng, không đi vào chi tiết. Tôi lập tức giật mình, lùi ra xa 1 chút, không quên lườm anh 1 cái. Anh chỉ nhìn tôi, đôi mắt cong cong, rạng rỡ như ánh mặt trời.

Vợ yêu, dễ thương quá đi mất. Buổi trưa hôm đó, Hạ Tuyết Nghi đã nhờ người đến giúp tôi chuyển nhà. Một chiếc xe tải siêu to đậu trước cổng khu chung cư, khi thể bùng bùng, khiến ai đi ngang cũng phải ngoái nhìn.

Và thật không may, trước đây tôi từng phát rồ đến mức đi mua nhà cùng khu với Lục Bách Thần. Thế nên, anh ta cũng thấy tôi. Sau khi nhìn rõ là tôi đang chuyển nhà, Lục Bách Thần sa sầm mặt, đứng đó nhìn chằm chằm tôi rất lâu mà không nói gì.

Rồi kéo tôi qua 1 bên, giọng bức dọc, thời thanh hạ, rốt cuộc em còn định làm loạn đến bao giờ nữa. Tôi hất tay anh ta ra, tôi chuyển nhà, liên quan gì đến anh. Anh vò tóc, được rồi, em giỏi lắm.

Thấy tôi vẫn không thềm để tâm, anh cắn răng, nói tiếc với vẻ cay cú, sau này tôi không bắt em làm thêm nữa được chưa. Đừng có gây chuyện nữa, gây giết cũng chán rồi. Tôi mặc kệ anh, chỉ nhìn về phía các anh thợ chuyển nhà, vẫy tay gọi lại 1 người.

Người đó bê đến 1 chiếc hộp nhỏ, đưa cho tôi. Tôi cầm lấy gói đối thẳng vào tay Lục Bách Thần, tôi không gây chuyện. Đây là quà sinh nhật trước đây anh tặng tôi, rồi trả lại.

Từ nay xem như không quen biết nữa, được không? Sắc mặt Lục Bách Thần hoàn toàn tối sầm. Anh nhìn chằm chằm vào chiếc hộp trong tay, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt xuống. Tôi cũng nhìn theo lồng ngực anh phập phồng lên xuống mấy giây, nhưng chẳng nói được câu nào.

Dứt khoát quay người tiếp tục giám sát chuyển nhà. Ngay lúc tôi vừa bước đi, phía sau vang lên tiếng nghiêng răng canh kết, thưa Thanh Hạ, em đừng có hối hận. Nếu không vì tôi đã quyết định giữ bí mật, tôi thật sự rất muốn quay lại hết vào mặt anh ta, tôi kết hôn rồi.

Tôi hối hận cái quái gì cơ chứ? Mấy anh thợ mà Hạ Tuyết Nghi thuê làm việc cực kỳ nhanh gọn. Đồ đạc của tôi thật ra khá linh tinh, vậy mà họ vẫn sắp xếp gọn ghẽ chỉ trong một buổi chiều. Tôi thật sự đã dọn vào nhà của Hạ Tuyết Nghi.

Tất cả mọi vật dụng đều trở thành phiên bản đôi, một phần của anh, một phần của tôi. Nhìn quần áo tôi và anh treo sát nhau trong tủ, tôi đột nhiên thấy mặt nóng bừng. Di giúp việc còn đặt cả đồ ngủ của hai đứa chung một ngăn.

Nhưng mà, kết hôn rồi, thì hình như đúng là phải, cái kia cái kia nhỉ, đang mãi mê suy diễn trong đầu. Hạ Tuyết Nghi trở về. Anh ôm tôi từ phía sau, ánh mắt vô cùng mãn nguyện khi ngắm nhìn căn phòng ngủ vừa được tân trang.

Ừm, bây giờ trông giống nhà rồi. Tôi xiết chặt tay anh, không trả lời ngay. Anh lập tức nhận ra có gì đó khác thường.

Sao vậy, Tiểu Thanh? Sao mặt em đỏ thế? Tôi vội lấy tay che mặt, đóng cửa tủ áo lại. Nóng, nóng thôi, Hạ Tuyết Nghi nhìn động tác của tôi như hiểu ra điều gì đó. Nét mặt lộ rõ vẻ dân ta là vì ngại à, vợ yêu.

Vì chúng ta ở chung rồi, tôi lập tức nhảy lên bịt miệng anh. Anh hỏi cái gì vậy hả? Hạ Tuyết Nghi thuận thế chạm nhẹ lên tay tôi. Nhưng mà, Tiểu Thanh ngại thế này, đến lúc ngủ thì làm sao giờ? Anh vừa rút lời, tôi cảm giác cả chân mình nóng bừng.

Chắc giờ tôi đỏ từ đầu đến chân luôn rồi. Tôi cúi đầu, đẩy Hạ Tuyết Nghi ra. Á á á, đừng có nói nữa.

Chỉ là vừa cúi đầu, không cẩn thận liền bị anh ôm ngang lên. Mọi thứ xoay vòng vòng tôi được anh đặt xuống giường một cách nhẹ nhàng. Hạ Tuyết Nghi ngồi cạnh, tay anh vuốt ve mặt tôi một cách dịu dàng.

Mới cưới cơ mà, không nói chuyện này thì nói chuyện gì. Vợ, yêu, tôi lấy tay che mặt, không dám nhìn anh. Anh lập tức nắm lấy cổ tay tôi, đưa tay tôi lên dựa vào vai anh như để an ủi.

Đừng che mắt, Tiểu Thanh, em phải nhìn anh, anh cũng muốn nhìn em. Anh cúi sát, hôn lên trán tôi một cái nhẹ nhàng. Cảm giác ấm áp và an toàn lan tỏa tôi cảm nhận được sự tận tâm, ân cần trong từng cử chỉ.

Hạ Tuyết Nghi, anh mỉm cười, thi thắm, gọi anh là chồng. Chồng, yêu, ngon lắm. Chồng, tay anh đang làm gì vậy? Tiểu Thanh không biết sao, ừm, từ từ, chậm một chút.

Tôi và Hạ Tuyết Nghi cứ thế cuốn quyết lấy nhau suốt ngày, sống những ngày tháng 3 chỉ cần nghĩ lại thôi cũng thấy, đúng là chẳng biết ngược là gì. Anh thì ngày nào cũng chẳng đầy sức sống, tinh thần phơi phới, còn tôi thì cứ như cái cá khô bị phơi nắng lâu ngày lên giường liên tục, chẳng còn tí sức lực nào. Hôm đó, khi tôi đang trong trạng thái sắc ở đây, hồn đi vắng, thì điện thoại reo.

Người gọi đến là một cô em đồng nghiệp cũ, làm cùng tôi từ hồi mới vào công ty. Vừa bắt máy, giọng em ấy đã vang lên đầy cảm khái, chị Thanh, không ngờ chị nghỉ thật luôn đó hả? Tôi đáp lại bằng giọng yếu ớt, như người sắp ngủ đến nơi, ừ, chị nghỉ hẳn rồi đó. Đầu dây bên kia, cô ấy thở dài, thật ra mọi người trong công ty đều nhớ chị lắm.

Nếu chị không định quay lại nữa, thì tụi em muốn mời chị ăn một bữa coi như tiễn biệt. Tôi nghĩ cũng không có gì phải từ chối, bèn đáp ngay, được thôi, em nhắn thời gian và địa điểm cho chị là được. Đến khi đồng ý xong, tôi mới giật mình nhớ ra một chuyện trọng đại, khoan, những người đi là ai vậy? Đừng nói với chị là có Lục Bách thật nha.

Nhắc tới cái tên đó, giọng cô ấy lập tức trở nên lúng túng. Chị, thật ra chị từng làm việc trực tiếp với anh Lục mà, nên mấy người sắp xếp buổi tiệc nói là không thể không mời anh ấy. Nhưng mà chắc ảnh bận, chưa chắc tới đâu chị.

Nghe giọng điệu ấy, tôi biết cô đang sợ tôi đổi ý không đi nữa. Nhưng nghĩ lại thì, có Lục Bách thần thì sao chứ? Giờ anh ta với tôi chẳng khác gì người dưng qua đường. Thế là tôi bình thản đáp, vậy cũng được.

Ít nhất, tôi nghĩ mình thật sự bình thản. Cho đến khi buổi tối hôm đó ngày diễn ra buổi tiệc. Trước khi đi, Hạ Tuyết Nghi nói rằng tối nay anh có tiệc xã giao, rồi nhưng đầu hỏi tôi, em có định ra ngoài ăn gì không? Tôi bắt đầu thấy, hơi ngượng mà ấp úng trả lời, em cũng, có hẹn ăn với bạn.

Bạn nào? Anh hỏi. Ơ, bạn cũ ở chỗ làm cũ thôi, anh không biết đâu. Không có ai mà anh quen à? Không có, tôi chối nhanh như cắt, dứt khoát đến mức chính mình cũng thấy lạ.

Hạ Tuyết Nghi im lặng nhìn tôi rất lâu, ánh mắt sâu thẳm khiến tôi thấy tim mình đập lờ lờ. Rồi anh khẽ nói, được rồi. Nói xong, anh quay người đi ra ngoài.

Thật ra, tôi biết rõ là mình không nên giấu anh. Nhưng người tôi sắp gặp lại chính là người mà tôi từng công khai theo đuổi một thời, nhắc đến anh ta trước mặt trong hiện tại nghe thôi cũng thấy khó xử. Hơn nữa, ai mà chắc anh ta sẽ xuất hiện đâu? Dù sao cũng chỉ là một bữa cơm, nhanh thôi mà, có gì to tát đâu.

Nhưng đời vốn chẳng bao giờ đơn giản như mình nghĩ. Khi tôi vừa đến nhà hàng mà đồng nghiệp gửi địa chỉ, vừa nhìn quanh, thì thấy ngay xe của Hạ Tuyết Nghi đậu sừng sững ở đó. Trong giây lát, tôi chỉ muốn quay đầu bỏ chạy.

Nhưng cái xe ấy cứ như đang chờ tôi vậy đúng ngay lúc tôi định lén lút quay đi, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống. Lộ ra gương mặt quen thuộc, cùng đôi mắt nhìn tôi đến lạnh sống lưng. Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, tôi biết, xong rồi.

Giọng anh vang lên, lạnh đến mức khiến tim tôi run dấy. Vợ ơ, bạn em cũng ăn ở đây hả? Tôi nước khan, tay vô thức đưa lên lau giọt mồ hôi tưởng tượng trên trán. Ừ, tôi lý nhí.

Còn chưa kịp nghĩ ra phải giải thích thế nào, ánh mắt Hạ Tuyết Nghi đã rời về phía cửa nhà hàng. Đừng nói với anh là mấy người kia, chính là đồng nghiệp em nha. Tôi nhìn theo hướng anh chỉ và đúng là, không sai một chút nào.

Mấy người đồng nghiệp cũ của tôi đang đứng ngay đó, còn vẫy tay lia lịa như sợ tôi không thấy, chỉ thanh. Bên này nè, tôi nghĩ bụng thôi rồi, có lẽ vẫn còn đường cứu vãn, nếu như, phía sau họ, không xuất hiện lục bách thần. Hạ Tuyết Nghi liếc sang tôi, giọng trầm thấp, đầy thất vọng, tiểu thanh, tại sao lại phải giấu anh? Bàn tay tôi bắt đầu dị mồ hôi.

Không phải vậy đâu, chồng à, anh nghe em nói như lần này, khác hẳn mọi khi, Hạ Tuyết Nghi không còn kiên nhẫn để nghe tôi giải thích nữa. Anh mở cửa xe bên kia, bước xuống với vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ. Tôi nhìn theo bóng lưng cao lớn ấy dần đi xa, tim quặn thắt lạnh.

Mắt tôi nóng bừng, cây xe chỉ muốn bật khóc ngay tại chỗ. Chết ở chỗ là, tôi vừa ngồi xuống bàn tiệc mới phát hiện ra mình bị đồng nghiệp lừa. Nói là tiệc chia tay tôi, nhưng thật ra đây là buổi tiếp khách giữa công ty Lục Bách Thần và Hạ Tuyết Nghi.

Đồng nghiệp bảo lừa tôi đến là vì trong bản thảo gửi cho Hạ Tuyết Nghi lúc trước vẫn còn ghi tên tôi. Lục Bách Thần cũng bảo muốn tôi có mặt. Lý do là vì tôi từng mượn danh nghĩa Hạ Tuyết Nghi để nói dối anh ta, nên kiểu gì cũng phải mời tôi đến cho đủ lễ tiết.

Thế là họ bày ra cái trò này, tôi cạn lời đến đâu, thậm chí không còn muốn nổi giận. Tôi và Hạ Tuyết Nghi ngồi ở hai đầu bàn, cách xa nhất có thể. Không ai nhìn ai, tôi không dám.

Còn anh ấy, nhìn từ xa thôi đã thấy người ngộp đầy khí tức dừng tới gần, tâm trạng tệ lắm. Hay rồi đấy, chuyện vốn đã khó giải thích, giờ lại càng khó nói. Tôi tuyệt vọng.

Phát hiện ra bị gai, tôi thực sự có xung động muốn úp bàn bỏ đi. Đặc biệt là khi Lục Bách Thần cứ thỉnh thoảng lướt tôi một cái đầy khinh khỉnh. Tôi biết hẳn lại hiểu lầm, nhưng mà giờ tôi bỏ đi, Hạ Tuyết Nghi cũng đâu có đi theo.

Chỉ còn cách cố mà ngồi chịu trận. Lúc đó, ánh mắt tôi lướt qua bàn rượu. Một ý tưởng loe lên, Hạ Tuyết Nghi là kiểu người ngoài cứng trong mềm, rất dễ mềm lòng.

Giờ có nói gì anh ấy chắc cũng không tin hết được, chi bằng tôi giả vờ tội nghiệp một chút. Thế là ngay trước mặt mọi người, tôi rót đầy một ly rượu cho bản thân. Mọi ánh mắt đổ dồn về tôi, lần đầu tiên tối nay, Hạ Tuyết Nghi liếc tôi một cái.

Có tác dụng rồi, tôi lên tinh thần ngay, uống một phát cạn ly. Rồi lại lên lút liếc sang, thấy Hạ Tuyết Nghi nhíu mày. Có tác dụng thật, cảm giác hơi rượu lan ra làm tôi hơi chóng.

Tôi nghỉ một chút, lại tiếp tục tự rót thêm một ly nữa. Đồng nghiệp ngồi bên không nhin được, Chị Thanh ơi, chưa bắt đầu ăn mà chị uống thế thì không ổn đâu, tôi mặc kệ. Sau khi ổn lại, tôi nốc luôn ly thứ hai, tôi vốn không phải người hay uống rượu.

Hai ly rượu mạnh vào bụng, lập tức cảm thấy chóng hơn hẳn. Mắt bắt đầu thấy, bóng đôi. Tôi nhìn về phía Hạ Tuyết Nghi, anh ấy cũng đang nhìn tôi.

Tôi cảm nhận được ánh mắt anh mang theo cảm xúc rất phức tạp mà tôi thì không thấy rõ. Cảm giác mơ màng. Khi thấy ánh mắt anh sắp rời khỏi tôi, tôi lỡ miệng gọi một câu.

Chồng ơi, cả phòng im phăng phắc, yên tĩnh đến đáng sợ. Có một thằng đồng nghiệp khốn nạn không chịu được mở mồm. Haha, chị Thanh chắc là tương tự anh lục đến hoang tưởng luôn rồi.

Xung quanh mới có vài tiếng cười rơi rạc. Lục bách thần lệnh mặt quay sang nhìn tôi, đến cái miệng cũng không quản được, uống cái gì mà uống. Tôi ngỡ ra một giây, mới nhận ra mình lỡ lời rồi.

Nhưng chưa kịp mở miệng giải thích, Hạ Tuyết Nghi vốn im lặng từ đầu tới giờ bỗng lạnh giọng bật cười. Cô ấy gọi tôi, cậu kích động gì thế? Hạ Tuyết Nghi nắm tay tôi, kéo tôi rời khỏi nơi đó. Trước khi đi, anh dừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào lục bách thần, từng chữ thốt ra rõ ràng đến mức ai cũng nghe thấy tôi và cô ấy đã kết hôn rồi.

Có người nên thôi tự ảo tưởng đi, được không? Anh không nói điếc danh, nhưng chỉ cần nghe thôi cũng đủ biết anh đang nói về ai. Nghe kể lại, sau khi chúng tôi rời đi, lục bách thần tức đến mức mặt đỏ đủ sắc xanh, rồi tím, rồi đỏ cuối cùng nổi đi ngay tại chỗ. Còn tôi, thật lòng mà nói, chẳng buồn quan tâm, bởi vì người tôi cần dỗ dành lúc này lại đang ở ngay trong phòng ngủ.

Tôi ngồi trên người Hạ Tuyết Nghi, đối diện anh, vừa ôm vừa kể lại từng tận mọi chuyện từ đầu đến cuối. Lúc đầu em không nói về lục bách thần, thật ra chỉ vì sợ anh hiểu lầm thôi. Chồng ơi, trong lòng em, anh ta chẳng còn là gì hết, chỉ là người dưng nước lã.

Em sợ anh bận tâm, nên mới giấu. Hạ Tuyết Nghi khẽ hừ, giọng trầm thấp, em giấu anh, chính vì vậy anh mới bận tâm đấy. Tôi vẽ vòng tròn nhỏ trên ngực anh, cố tình nũng nịu, xin lỗi mà, là em nghĩ chưa thấu đáo, ông xã à. Với lại, chuyện tối nay coi như cũng rút cột 2 chuyện chúng ta kết hôn rồi, phải không? Coi như huề nhé? Anh im lặng vài giây, rồi vòng tay qua eo tôi, giọng khẽ cười, muốn huề thì hôn anh một cái đã.

Tôi ngoan ngoãn nghi người, đặt lên môi anh một nụ hôn. Anh nhìn tôi, ánh mắt thoáng hiện vẻ mãn nguyện. Thấy anh có vẻ ngu dận, tôi tranh thủ hỏi nhỏ.

Nhưng, nếu buổi tiệc tối nay là của công ty anh, thì chẳng phải anh biết trước em sẽ xuất hiện à? Hạ Tuyết Nghi nhắm mắt, bàn tay lớn nhẹ xoa lưng tôi. Ừ, tôi chớp mắt, hơi ngạc nhiên, vậy sao anh vẫn đồng ý tham dự buổi tiếp khách với công ty của Lục Bách Thần? Trước đây, anh mời thì anh toàn từ chối mà. Giọng anh điềm tĩnh, nhưng từng chữ đều thấm đậm sự trêu chọc.

Hắn ta từng làm phiền em, anh vốn chẳng ưa, nên muốn cho hắn một bài học nhỏ. Để hắn tưởng sắp nắm được hợp đồng lớn, rồi cuối cùng nhận ra mọi thứ chỉ là công cốc. Đau hơn là bị từ chối thẳng, đúng không? Tôi bật cười, tay khẽ chọc vào ngực anh, trước đây sao không biết anh lại xấu tính như vậy nhỉ? Anh nhớ mà, khoe môi cong lên đầy ẩn ý, anh còn nhiều mặt xấu hơn, em có muốn xem thử không? Tôi còn chưa kịp phản ứng thì anh đã vòng tay ôm chặt, hơi thở anh phả lên cổ tôi man mát.

Môi anh khẽ chạm vào môi tôi, nhẹ mặt sâu, vừa ấm áp vừa khiến tim tôi loạn nhịp. Ừm, tôi khẽ gọi, giọng nhỏ như hơi thở, chồng ơi, ừ, nghe hay lắm, vợ yêu ơi, khoan đã không kịp đâu, lại là anh. Lần nào cũng khiến tôi vừa muốn giận, vừa chẳng nổi giận lâu.